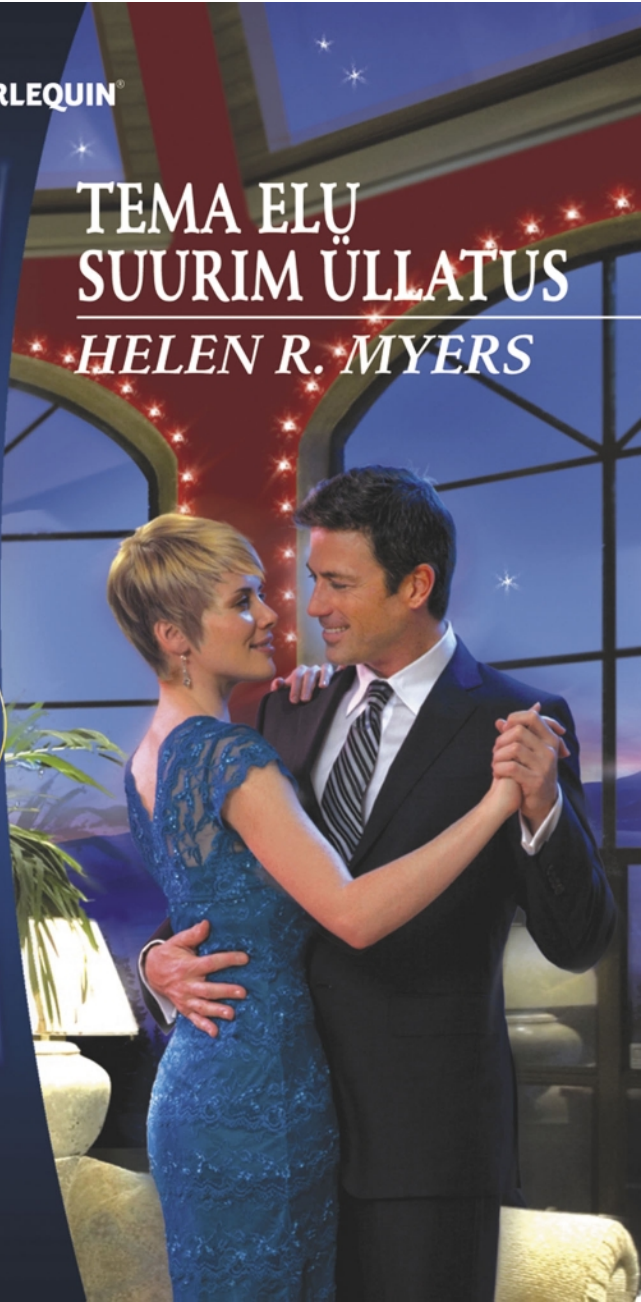

 HARLEQUIN®

TEMA ELU SUURIM ÜLLATUS

HELEN R. MYERS

Emmas

Helen R. Myers
THE SURPRISE OF HER LIFE
2012

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Stella Sägi
Korrektor Inna Viires

© 2012 by Helen R. Myers
© 2012 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E10248112
ISBN 978-9949-25-287-9

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Esimene peatükk

„Oi, *ei...* Appi!“

Ta ei oodanud muidugi mingit abi. Eve Easton oli ükski kõõki tulnud ja sirutas käed klaasustega tööstusliku suurusega külmkappi, et võtta sealt tahatud kristallist punšinõu, millele andsid raskust mitu naela purustatud jääd ja keedetud krevette. Just sel hetkel, kui ta leti poole pöördus, oli raske anum hakanud tema haardest maha libisema.

Imede ime, tugevad käsivarred põimusid toetust pakku-des tema ümber ja mahe mehehäääl kinnitas: „Sain kätte.“

Eve tundis ärahoitud katastroofist nii suurt kergendust, et ei karjatanud üllatusest, et keegi oligi tema appihüüdu kuulnud, ning hoidis hinge kinni, kui ta koos oma saladusliku kangelasega nõu letile hiivas. Kahjuks sundisid nende ühendatud jõud kaussi valju mütsuga letile maanduma.

„*Ära mine katki,*“ anus naine kaussi. „Klaasikillud ei ole seeditavad kaunistused.“

See oligi siin abiks olemise häda; kõik selles kohas oli ehtne, imekaunis ja purunemisohtlik.

„Kas te noomite alati elutuid objekte?“

Kui tema enda rumalus talle kohale jõudis, turtsatas Eve piinlikkust tundes – seda tunnet süvendas nende ebamugav asend. „Oh, ärge tehke minust väljagi. Olen suurema osa oma elust veetnud vastuvoolu ujudes, loogikat eirates või muul moel füüsilikat trotsida üritades.“

„Eve? Eve Prescott... See *oletegi* teie.“

Juba niigi purunemiseni pingul Eve soovis, et ta mines taks. Ta oli 99,99 protsenti kindel, et ei näinud und, nii et sellest hetkest polnud muud väljapääsu. Ja mehe hääl, kes surus teda nii tihedalt leti vastu, et kaks inimest ei saanud enam teineteisele lähemal olla – kui mitte arvestada seksuaalset lähedust –, kõlas kõhedusttekitavalt sarnaselt ühele neist kolmest inimesest, keda ta selles elus lootis enam mitte kohata. Fakt, et mees oli kasutanud tema poole pöördudes Eve'i mehe perekonnanime, kinnitas, et juhtunud oli võimatu.

Jumal, kas Texasest äraminekust ei olnud küllalt? Kui sa oled juhtumisi unustanud, siis sa ei lase Southwestil veel Marsile lennata.

Tõstes pilgu nende peegeldusele köögileti kohal asuvate kappide klaasustel, õnnestus Eve'il vaevu hinge tõmmata: „Härra Roland, minu nimi on nüüd Easton, võtsin oma neiu-põlvenime tagasi.“ Mees oli nii lähedal, tema hingeõhk puudutas naise kõrva ja põske nagu armastaja puudutus ja Eve ei julgenud pead pöörata.

„Muidugi. Andke andeks.“

Just siis tõstis mees otsekui naise pilgule järgnedes silmad ja nad vaatasid klaasustel teineteisele otsa. „Mida teie siin teete?“ küsis Eve mehelt.

„Mind kutsus – noh – kutsutud külalise sõber. Ja kui minu sõber temalt üle küsis, siis kutsus mind juba perenaine ise.“

Sõnasõnaline vastus tema küsimusele kinnitas naise järel dust – nagu oleks tal seda vaja olnud. Derek Roland oli mees, kes jäi faktidele truuks. Mida valitsuse palgaliselt muud oodagi? „Ma pidasin silmas, et mida te Colorados teete? Oodake. Esmalt, on teil midagi selle vastu...?“ Eve kallutas pea

paremale, andes mehele märku ta lahti lasta ja ruumi teha. „Kui me veel lähemale seisame, võite mu sünnimärki kirjeldada.“

Rõhutatult kõhatades täitis mees käsku, läks teisele poole letti ning haaras messingist ja puust tooli seljatoest. „Ma elan nüüd siin. Ilmselt teie samuti või olete sugulastel külas? Te ei meenuta välimuselt kumbagi Graingerit.“

Uues šampanjavärvi kašmiirkleidis, mis tundus kehal nagu teine nahk – Eve kavatses Rae Graingerile teatada, et see polnud tema parim soovitus riietuse osas –, libistas naine käed üle puusade, kus ta ikka veel mehe kehasoojust tundis. Jah, see oli tema – Derek Roland, härra Pikk, Hoolitsetud ja Range. Isegi igavene korts tema kulmude vahel oli täpselt selline, nagu Eve seda mäletas, sellest hoolimata oli ta kena välimusega mees ja naine ei tundnud tegelikult tema vastu mingit vimma. Õiglane olles pidas Eve teda juhtunus samasuguseks kahjukannatajaks, nagu ta isegi oli. Mehele sai süüks panna vaid seda, et ta oli siin ja seetõttu meenutas naisele alandust, mille unustamiseks ta Texasest põgenenud oli.

„Ma pole ei Rae ega Gusi sugulane,“ vastas Eve, olles teravalt teadlik sellest, et mees teda pealaest jalatallani uuris. „Rae on mu ülemus. *Denver Events Planning*.“

„Lastevanemate komitee haldjast ristiemast ja Booster Clubi organisaatorist ürituste korraldajaks. See on täiesti loogiline ja hoiab teid ilmselt tegevuses. Ja stiilimuutust lausa peab armastama.“

„See on... teistmoodi.“ Ja tegevuses olemine oligi asja mõte. Eve'il oli vaja ärkvel oldud tundide jooksul nii aktiivne olla kui võimalik, et ta öösiti enesehaletsusse ei upuks. Teine

motiveerija selle töö juures oli palk. „Teil on täiesti õigus, ehkki mul pole eriti millekski muuks oskusi,“ tunnistas ta nukralt.

„Ma ei tahtnud...“

„Härra Roland, kas te lasite end Denveri kontorisse üle tuua?“ küsis Eve, enne kui mees jõudis lõpetada. Texases oli Derek Roland olnud inimene, kellest nende kvartalis kõige rohkem räägiti. Ega siis iga päev FBI agent naabriks juhtunud.

„Palun nimetage mind Derekiks, ja jah, midagi sellist. Ma olen siin V.E.A.“

„Andke andeks, ma olen lühendites väga vilets.“

„Vastutav eriagent.“

„Oi. Oi. Ohoo! Palju õnne!“ Üritamatagi oli mehel õnnestunud panna naine tundma end veel noorema ja edutumana, kui ta niigi oli.

Stereotüüp kehtis endiselt: isegi halli ülikonna ja kahevärvilise hõbedase lipsuga nägi mees välja „valitsuslik“ samamoodi nagu Texases, kui nad oma tollase naise Samiga olid tema ja Wesi kõrvalmajja kolinud. Kui Eve läks neile endaküpsetatud virsikupirukat viima, oli Samantha Roland talle usalduslikult öelnud, et *tema* Derek töötab „agentuuris“. Derek oli Eve'ile alati jätnud mulje kui tõsine mees ja oleks pidanud olema pime, et mitte märgata, kui palju aega see töö mehelt nõudis. Ta ei jäänud peaaegu kunagi lobisema, isegi kui ta aias muru niitis või pärast tugevat tormi oksaraisu koristas. Kõik tööd või ülesanded tehti ära kiires tempos, mis viitas sellele, et tal oli olulisemaid tegemisi ja tähtsamaid kohti, kus olla. Nüüd rääkisid nad rohkem kui kogu selle aja jooksul kokku, mil nad olid naabrid olnud.

Eve polnud kindel, kas suudab meest eesnimepidi kutsuda. Derek võis temast ainult umbes viis aastat vanem olla, aga kogu tema olemus tekitas naises tunde, nagu tal endal oleks vähemalt kümne aasta võrra kogemusi puudu. „Rae rõõmustab,“ kinnitas ta mehele, klammerdudes kramplikult oma rolli ühe Denveri enim kõneainet pakkuva naise assistendina. „Ma usun, et lisasite tema kübarale uue sule. Ilm on nii vilets, et ta on tänulik, kui ringkonnaprokurör või kohtunik siia üles tuleb. Tavaliselt on need meelelahutusäri- ja spordiinimesed, kes on küllalt julged, et neis ilmastikuoludes mägedega jõudu katsuda.“

„Ma olen rõõmus, et sain tulla. See koht on suurejooneline.“ Rääkides vaatas Derek viimase moe järgi, ent ometi loovalt sisustatud ruumis põhjalikult ja imetlevalt ringi. „Ma tulin tegelikult koos ringkonnaprokurör Mainesiga.“

Eve pidi keelde hammustama, et mitte öelda: „Oi“ ega nohnaete-nüüd-žestiga käsi laiutada. Kui ringkonnaprokurör Maines teda mäletas, siis ainult garderoobitüdrukuna, kes oli ulatanud mehele kava ja klaasi šampanjat teatri iga-aastasel „Pähklipureja“ balleti esietenduse eelsel peol.

„Tema naine oli nende tütrega Itaalias kooliga seotud reisil ja tal polnud tuju uut aastat mikrolainetoidu ja toimikutega tervitada.“

Vähe sellest, et kujutleda ringkonnaprokuröri sügavkülmutatud einet söömas, pidi Eve pilgu Dereki huultelt kiskuma. Nüüd, kui need polnud kitsaks valgeks kriipsuks surutud nagu tavaliselt Texas, polnudki mehe kerges naeratuses kaardunud huuled nii kitsad, nagu naine oli arvanud. Tegelikult paistsid need lahked ja... ligitõmbavad.

„Sa oled juuksed ära lõiganud.“

Ootamatu tähelepanek sundis naist enesekriitiliselt kohendama lühikesi salke kuklas. Aasta tagasi olid tema loomulikult blondid lokid peaaegu vöökohani ulatunud. „See on küll tagasihoidlikult öeldud. Minu eks – ja ilmselt ka sinu oma – ütleksid, et ma olen skalpeeritud.“

„Sa näed... suurepärane välja. Väga šikk, või on see nüüd-
sel ajal liiga vanamoeline väljend?“

Algul oli Eve muretsenud, et näeb selle soenguga välja nagu uulitsapoiss „Oliver Twistist“, aga mehe pealtnäha siirast imetlusest meelitatuna, näitas naine veidi oma vallatud naljasoont. „Täiesti ausalt? Ma lihtsalt nautisin kergelt lapsikut vimma. Tüüpilise lõunaosariikide mehena hakkas Wes kohe kurtma, kui ma kas või lõhenenud juukseotsi kärpida lasin.“

Tõde oli selles, et pärast seda, kui keskkooli ergutuskoori aastad läbi said, oli Eve'il tunne, et pikad juuksed olid tema õblukese keha jaoks liig. Esimese asjana pärast korteri leidmist Denveris astus ta täisteenindusega juuksurisalongi ja palus juuksed täiesti lühikeseks lõigata. See ei tekitanud ainult vabastavat tunnet, mida ta kujutledagi polnud osanud, vaid mahalõigatud juuste annetamine organisatsioonile, kes tegi neist paruka vähihaigele lapsele, pakkus talle vaikset rõõmu. Huvitaval kombel olid peagi kadunud ka tema migreeni mõõtu peavalud.

„Ma võin sind üle trumbata.“ Derek tegi näo, nagu vaataks ringi, enne kui Eve'ile vandeseltslase pilgu heitis. „Välja kolides leidsin vannitoast Samantha kihlasõrmuse. Pillasin selle „kogemata“ tualetipotti.“

Eve ei suutnud takistada end selle kujutluse peale õhku ahmimast. Sami sõrmus oli poole väiksem kui Rae oma, aga see oli sada protsenti suurem, kui miski, mida Eve iial kandnud oli. Liiga tänulikuna selle hetke eest, et vastu panna, küsis ta: „Kas ta märkas, enne kui... tead küll?“

Mees vastas hoolimatult õlgu kehitades: „Küllap vist, ta kirjutas lahutuspaperitele alla.“

Eve naeris kergendustundest. Uskumatu, mõtles ta, nad lobisesid niisama – ja see oli *lõbus*. Nendel vähestel kordadel, kui nad olid Texases teineteist tervitanud, kõhkles ja kokutas ta nagu üheksa-aastane, kes on koolidirektori juurde kutsutud.

„Kas sulle meeldib Colorado?“ küsis Eve.

„Seni üsna hästi, ehkki mul võttis aega, et kõrgusega kohaneda.“

„Nii heas füüsilises vormis, nagu sinusugused olema peavad?“ Eve ei varjanud oma üllatust. „Ma arvasin, et pean endale hapnikupaagi ostma. Hea oli, et ma enam sõrmust ei kandnud, sest mu sõrmed pundusid nagu grillvorstid.“

Dereki vastuseks saadetud pilk oli lõbus, kuid umbusklik. „Eve, ma teadsin, et sa kolisid ära. Mul polnud lihtsalt aimugi, et siia. Ma loodan, et see pole sinu jaoks liiga piinlik, aga ma otsisin lihtsalt rahulikku nurgakest, kus oma BlackBerryst kõnesid kontrollida, et mitte ebaviisakat muljet jätta ega liiga palju tähelepanu äratada.“

Tajudes, et mees muutus uuesti FBI agent Derek Rolandiks, osutas Eve päikeseverandale köögi tagumises osas. See oli üsna romantiline sopike, kus siseõue tuled läbi maast laeni ulatuvate akende vilkusid. „Ma juba läksin. Kui sul rohkem

valgust vaja on, siis lüliti on kohe ukse juures vasakut kätt. Köök on sinu päralt. Ma viin selle kohale,“ ütles naine ja viipas suure kausi poole, millest nende vestlus oli alguse saanud.

Mees sirutas kulmu kortsutades käe, et naise taganemist peatada. „Anna mulle hetk aega ja ma viin selle monstrumi ise ära.“

Nende sõnadega võttis mees ametimärki nähtavale tuues vöö küljest oma BlackBerry ja keskendus väikesele ekraanile. Paar minutit ja mõni klõps hiljem pani ta selle uuesti püksirihma külge.

„Näita teed,“ ütles ta rasket anumata võttes.

Naine täitis käsku, olles teravalt teadlik mehe pilgust, mis iga tema sammu jälgis. Ehkki ta oli kindel, et nägi parem välja kui terve aasta jooksul, oleks ta sellest kindana liibuvast kleidist loobunud, kui Rae poleks nende ühisel osturetkel talle peale käinud. Mis seal salata, ta oli tunnistanud, et on oma ohutust naabritüdrukustiilist tüdinenud, aga jultunud vamp tundus naeruväärse liialdusena. Ta polnud Angelina Jolie filmis „Turist“. Aga ka põlveni ulatuv kleit oli vastuoluline. Sellel oli tagasihoidlik kõrge rinnaosa, aga Derekile avaldus tõeline vaade – väga sügav väljalõige seljaosas, mis paljastas pea viimsegi tolli naise seljast kuklast pihani, mida kattis kananahk – ja selle põhjuseks polnud mitte majas valitsev madal temperatuur. Eve polnud mängur, aga ta tundis Dereki pilku, mis mõtles, mida ta selle kleidi all kandis ega kandnud.

Söögitoa pikal Rootsi laual osutas Eve kohale, kuhu kauss asetada ja astus kõrvale, et mees saaks oma raske kandami käest panna. „Ma olen abi eest tänulik,“ ütles Eve nii vaikselt kui võimalik, arvestades neid jälgivate silmapaaride arvu.

„Rõõm oli minu poolel. Pealegi ei näe see kleit välja nii, nagu võiks seda masinas pesta, ja ma jõudsin ruttu järeldusele, et krevetilõhnavesi ei sobi sulle.“

Eve'i kõrv tabas paar naeruturtsatust inimestelt, kes seda vestlust pealt kuulsid, ja tundis reetlikku puna põskedele kerkimas. Eriagent Roland flirtis... *temaga*. Mees, kes nende viimasel kohtumisel oli piisavalt vihane, et tollipaksusi polte pooleks hammustada, kui ta tuli Wesilt aru nõudma tema armuloo kohta Samanthaaga. See mõte ei mahtunud Eve'ile pähe.

„Eve, tutvusta mind sellele galantsele härrasmehele,“ ütles Rae nende juurde tulles. „Arvasin, et tervitasin kõiki meie külalisi, kuid nüüd on selge, et teie jäite kahe silma vahele,“ lisas ta Derekile. Ta sirutas oma kaunilt maniküüritud käe liigutusega, mis demonstreeris kõige paremini tema prantsuse maniküüri küüneotsi ja mitmeid karaate teemante.

Peaaegu Dereki-pikkune, lopsakas oma hõbedaste litritega kaetud täispikas õhtukleidis, oli Rae isiksus täna õhtul maksimumaalse sarmi peale keeratud. Tänu oma ambitsioonikusele ja kartmatusele oli ta Denveris korraga nii imetletud kui põlatud. Ta ei kahelnud kunagi oma maitstes ega otsustes ja kui mõni klient seda tegi, polnud neil vaja Rae Graingerit oma üritust korraldama palgata. See sobis tema julge välimusega: leekivpunased juuksed ja sama tooni huulepulk, püsivärviga toonitud laineriijoon, kulmud ning säravvalged hambad, mille nimel iga teletäht oleks olnud nõus tapma.

Vildaka ettevaatusega, mis sobis naise ninakusega, võttis Derek salvräti, pühkis oma parema käe kuivaks ja ulatas Raele. „Proua Grainger. Aitäh, et lubasite mul täna õhtul oma peole tulla.“